

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D. a soudců JUDr. Petra Černého, Ph.D. a Mgr. Václava Trajera v právní věci **žalobkyně: Obce Janov**, se sídlem Janov 190, proti **žalovanému: Finanční ředitelství v Ústí nad Labem**, se sídlem Velká Hradební 62, Ústí nad Labem, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18.12.2009, č.j. 13987/09-1700-506634,

t a k t o :

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

Žalobkyně se v žalobě podané v zákonem stanovené lhůtě domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 18.12.2009, č.j. 13987/09-1700-506634, kterým bylo zamítnuto její odvolání proti platebnímu výměru Finančního úřadu v Děčíně ze dne 24.6.2009, č.j. 79204/09/178981506757, kterým jí bylo sděleno penále ve výši 1 446 500,- Kč.

Žalobkyně uvádí, že platebním výměrem Finančního úřadu v Děčíně ze dne 24.6.2009, č.j. 79203/09/178980506757, jí byl uložen odvod do státního rozpočtu za porušení rozpočtové kázně ve výši 1 650 000,- Kč. Odvod do státního rozpočtu v uvedené výši jí byl vyměřen z toho důvodu, že měla porušit rozpočtovou kázeň tím, že uzavřela s paní L. F., panem J. P. a paní Ž. M. smlouvy o nájmu bytu, a tím porušila ustanovení § 4 písm. g) nařízení vlády č. 146/2003 Sb., o použití prostředků Státního fondu rozvoje bydlení ke krytí části nákladů spojených s výstavbou bytů pro příjmově vymezené osoby (dále jen „nařízení vlády“), když uvedené osoby byly vlastníky jiných nemovitostí k bydlení či v jejich prospěch svědčilo právo odpovídající věcnému břemenu.

Žalobkyně namítá, že splnila podmínky ustanovení § 4 písm. g) nařízení vlády a současně i podmínky obsažené v ustanovení § 4 písm. h) nařízení vlády. Považuje za

nesprávné stanovisko žalovaného, že druhá věta ustanovení § 4 písm. h) nařízení vlády se vztahuje pouze na případy, kdy již došlo k prodloužení smlouvy o nájmu bytu. Tento výklad považuje žalobkyně za zužující. Z vlastního textu ustanovení § 4 nařízení vlády nevyplývá, že by větu druhou ustanovení § 4 písm. h) nařízení vlády bylo možno použít pouze pro případ, kdy již došlo k prodloužení smlouvy o nájmu bytu. Pokud by výklad žalovaného měl být považován za správný, pak by do důsledků vzato, bylo možno větu druhou ustanovení § 4 písm. h) nařízení vlády použít dle žalobkyně pouze pro případy, kdy již došlo k opakovanému prodloužení smlouvy o nájmu bytu. Dle žalobkyně je zcela nepochybné, že vytvoření takového stavu vláda na mysli neměla.

Žalobkyně je přesvědčena, že splnila veškeré podmínky vyžadované nařízením vlády, proto jí neměl být vyměřen odvod do státního rozpočtu za porušení rozpočtové kázně ani předmětné penále.

Žalovaný ve svém písemném vyjádření k podané žalobě navrhl její zamítnutí v plném rozsahu.

Žalovaný trvá na tom, že odvolání žalobkyně bylo zcela důvodně zamítnuto a žalovaný se zcela vypořádal se všemi námitkami vznesenými v odvolání. Rovněž trvá na tom, že k porušení rozpočtové kázně žalobkyní prokazatelně došlo. V návaznosti na porušení rozpočtové kázně a stanovení odvodu do státního rozpočtu za její porušení je § 44a zák. č. 218/2000 Sb., o pravidlech hospodaření s rozpočtovými prostředky České republiky a obcí v České republice, dána povinnost subjektu, který porušil rozpočtová pravidla, zaplatit penále. Výše tohoto penále je uvedeným právním předpisem rovněž stanovena. Platební výměr, kterým je sděleno penále, má význam pouze deklaratorní. Správce daně jím pouze oznamuje, jaké penále vzniklo v souvislosti s neoprávněným použitím prostředků státního rozpočtu.

Žalovaný dále trvá na tom, že ve vztahu ke sdělenému penále nemohou námitky vznesené žalobkyní obstát, neboť nemají oporu v zákoně ani ve zjištěném skutkovém stavu. Správci daně, zjistí-li porušení rozpočtové kázně, podle zákona nepřísluší zohledňovat vliv okolností, který toto porušení zapříčinily. Takové porušení rozpočtové kázně pouze konstatuje a platebním výměrem uloží odvod ve výši porušení rozpočtové kázně. V návaznosti na to, opět na základě zákona, platebním výměrem daňovému subjektu sdělí předpis penále.

O věci soud rozhodoval na základě zmocnění § 51 odst. 1 zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“) bez jednání, neboť žalovaný i žalobkyně s tímto postupem výslovně souhlasili.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s.ř.s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle § 72 odst. 1 věty první s.ř.s. Povinností žalobkyně je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu, včetně prekluze, nebo které vyvolávají nicotnost

napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s.ř.s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Ve vztahu k posouzení oprávněnosti sdělení předmětného penále je podstatné, zda ze strany žalobkyně skutečně došlo k porušení rozpočtové kázně.

Žalobkyni byla poskytnuta dotace z prostředků Státního fondu rozvoje bydlení na výstavbu nájemních bytů na základě smlouvy č. 92703101157 o poskytnutí dotace z prostředků Státního fondu rozvoje bydlení na výstavbu nájemních bytů v obcích pro příjmově vymezené osoby dle nařízení vlády č. 146/2003 Sb., ze dne 10.1.2006 (dále jen „Smlouva“). V článku III. předmětné Smlouvy nazvaném „Závazné podmínky“ je v bodě 6. uvedeno, že příjemce dotace se zavazuje, že *„nájemní smlouvy k vybudovaným bytům bude zásadně uzavírat s příjmově vymezenými osobami dle ustanovení § 2 písm. f) nařízení vlády, a to na dobu určitou v délce nejvýše dvou let s možností opakovaného prodloužení.“* V bodě 8. citovaného článku je pak dále uvedeno, že příjemce dotace se zavazuje, že *„bude dodržovat všechny další, výše neuvedené, podmínky stanovené nařízením vlády.“* Dále v článku IV. předmětné Smlouvy nazvaném „Kontrola hospodaření s prostředky dotace“ je v bodu 2. mimo jiné uvedeno, že nesplnění podmínek a závazků vyplývajících pro příjemce dotace z této smlouvy je porušením rozpočtové kázně ve smyslu § 44 zák. č. 218/2000 Sb., o pravidlech hospodaření s rozpočtovými prostředky České republiky a obcí v České republice.

V ustanovení § 4 nařízení vlády je uvedeno, že podmínkou, za níž se dotace poskytuje, dále je, že obec

a) nepřevéde vlastnictví k bytovému domu, rodinnému domu nebo k bytové jednotce ani jejich spoluvlastnický podíl na jinou osobu,

b) nezřídí k bytovému domu, rodinnému domu nebo bytové jednotce zástavní právo ve prospěch třetí osoby s výjimkou zástavního práva, kterým je zajištěn úvěr poskytnutý na výstavbu,

c) neprovede změnu užívání bytu k jiným účelům než k bydlení a byt zůstane po celou dobu nájemním bytem,

d) nestanoví nájemné z bytu, na který byla poskytnuta dotace, vyšší než součin pořizovací ceny bytu a měsíčního koeficientu 0,00333; takto stanovené nájemné může obec každoročně k 1. červenci, nejdříve však po 12 měsících, upravit mírou inflace vyjádřenou přírůstkem průměrného indexu spotřebitelských cen za 12 měsíců posledního kalendářního roku proti průměru 12 měsíců předposledního kalendářního roku a zveřejněnou Českým statistickým úřadem,

e) nepodmíní uzavření smlouvy o nájmu bytu složením finančních prostředků na úhradu nákladů výstavby ani jiným finančním plněním; uzavřít lze pouze smlouvu o poskytnutí vratné zálohy, jejíž výše nepřesáhne trojnásobek měsíčního nájemného,

f) nedá souhlas s uzavřením smlouvy o podnájmu,

g) uzavře smlouvu o nájmu bytu vystavěného s dotací podle tohoto nařízení pouze s příjmově vymezenou osobou, která nemá vlastnické nebo spoluvlastnické právo k bytovému domu, rodinnému domu nebo k bytu, ani je neužívá právem odpovídajícím věcnému břemeni. Tuto podmínku musí splňovat i další členové domácnosti, kteří mají v bytě bydlet,

h) uzavře smlouvu o nájmu bytu vystavěného s dotací podle tohoto nařízení nejdéle na dobu dvou let, přičemž smlouvu lze opakovaně prodloužit. V tomto případě nemusí být podmínky uvedené v písmenu g) splněny.

Dle zjištění správce daně má paní L. F. od 4.7.2001 zřízeno věcné břemeno užívání k objektu čp. 65 na stavební parcele č. 128 v k.ú. Huntírov u Děčína, pan J. P. byl v období od 19.11.2001 do 7.5.2008 vlastníkem bytové jednotky č. 1 v budově čp. 618 na parcele č. 1211 v k.ú. Děčín a pan F. M. byl od 22.2.2005 do 7.5.2008 vlastníkem bytové jednotky č. 12 v budově čp. 228 na parcele č. 227 v k.ú. Děčín.

Výše uvedené skutečnosti jsou mezi účastníky řízení nesporné. Mezi účastníky je spornou pouze jediná otázka, a to výklad vzájemného vztahu ustanovení § 4 písm. g) a písm. h) nařízení vlády. Žalobkyně zastává názor, že z písm. h) citovaného ustanovení (zejména druhé věty) vyplývá, že pokud uzavře nájemní smlouvu nejdéle na dobu dvou let, nemusí nájemce splňovat podmínky stanovené v písmenu g) citovaného ustanovení - zejména tedy, že nájemce může mít ve vlastnictví jiný bytový dům, byt či rodinný dům. Oproti tomu žalovaný zastává názor, že v době prvního uzavření nájemní smlouvy musí i v případě uzavření nájemní smlouvy na dobu nejdéle dvou let nájemce splňovat podmínky uvedené v písm. g) citovaného ustanovení a že druhá věta písm. h) citovaného ustanovení se vztahuje pouze na případy, kdy bude docházet k prodloužení již existujícího nájemního vztahu.

Při použití čistě jazykového výkladu by stanovisko, že z věty druhé ustanovení § 4 písm. h) nařízení vlády vyplývá, že podmínky stanovené v písmenu g) citovaného ustanovení nemusí být v případě uzavření smlouvy splněny ani při prvotním uzavření nájemní smlouvy na dobu kratší dvou let, tedy, že věta druhá se vztahuje jak k prvnímu uzavření nájemní smlouvy, tak i k jejímu prodloužení, vyznívalo jako více odpovídající gramatické konstrukci (zejména interpunkci) ustanovení § 4 písm. h) nařízení vlády. Ovšem ani stanovisko žalovaného, že věta druhá ustanovení písm. h) se vztahuje pouze na případy prodloužení nájemní smlouvy, není při použití čistě jazykového výkladu zcela vyloučeno.

Ovšem jak vyplývá z nálezů Ústavního soudu (např. nález ze dne 17.12.1997, sp. zn. Pl. ÚS 33/97) jazykový výklad představuje pouze prvotní přiblížení se k aplikované právní normě a je pouze východiskem pro objasnění a ujasnění si jejího smyslu a účelu. V jiném nálezu Ústavní soud uvedl, že *soud není absolutně vázán doslovným zněním zákonného ustanovení, nýbrž se od něj smí a musí odchýlit v případě, kdy to vyžaduje ze závažných důvodů účel zákona, historie jeho vzniku, systematická souvislost nebo některý z principů, jenž mají svůj základ v ústavně konformním právním řádu jako významovém celku. Je nutno se přitom vyvarovat libovůle; rozhodnutí soudu se musí zakládat na racionální argumentaci.* [nález sp. zn. Pl. ÚS 21/96 ze dne 4. 2. 1997 (N 13/7 SbNU 87; 63/1997 Sb.)].

Rovněž Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 22.9.2010, č.j. 1 Afs 70/2010-57 konstatoval, že *„k výkladu právních předpisů a jejich institutů nelze přistupovat pouze z hlediska textu zákona, ale především podle jejich smyslu. Jazykový výklad může dle ustálené judikatury Ústavního soudu - s nímž se v řadě svých rozhodnutí výslovně ztotožnil i Nejvyšší správní soud - představovat pouze prvotní přiblížení se k obsahu právní normy, jejímž nositelem je interpretovaný právní předpis; k ověření správnosti či nesprávnosti výkladu, popř. k jeho doplnění či upřesnění, potom slouží ostatní interpretační přístupy, z nichž je v souzené věci namístě jmenovat především metodu teleologickou a systematickou (samozřejmě podle povahy věci bude namístě užít i jiných metod, jako např. komparativní, logické či historické). Z teleologického výkladu vyplývá základní interpretační směrnice, která již byla zmíněna: rozhodující je smysl a účel zákona. Systematický výklad využívá systémové*

povahy právního řádu: právní řád tvoří jednotný celek; má povahu systému, který je dále diferencován v subsystémy různých úrovní (právo soukromé a veřejné; právní odvětví; právní instituty), jež v sobě slučují prvky podle různých kritérií. Ze systémové povahy právního řádu vyplývá, že jeho jednotlivé součásti (subsystému i prvky) vstupují do určitých funkčních vazeb. Z toho se podává přirozený požadavek, aby interpret určitého ustanovení právního předpisu neomezoval svůj rozhled toliko na jedno či několik ustanovení, ale aby jej chápal jako část celku (systému), která s ohledem na principy jednotnosti a bezrozpornosti právního řádu vytváří s jeho ostatními částmi logický, resp. logicky souladný významový celek.“

Soud proto následně přistoupil k systematickému výkladu jednotlivých ustanovení obsažených v § 4 nařízení vlády. Dle soudu z formulace uvedeného ustanovení vyplývá, že jde o výčet podmínek, které je nutno pro zachování nároku na dotaci všechny splnit, tedy že pro zachování nároku na dotaci je nutno splnit kumulativně všechny podmínky uvedené v předmětném ustanovení pod písm. a) – h). Znamená to tedy, že nesplnění i jen jedné z uvedených podmínek je důvodem pro ztrátu nároku na dotaci. Bylo by zcela proti smyslu konstrukce zvolené v daném případě autorem předpisu, pokud by v závěru kumulativního výčtu podmínek byla uvedena podmínka, jejíž splnění by bylo alternativou k naplnění některé z výše uvedených podmínek. Zvláště v případě, že tato podmínka by nebyla ani uvozena spojkou, která by alternativnost podmínky naznačovala (např. spojka *nebo*). Je nutno zdůraznit, že formulace podmínky obsažené v písm. h) daného předpisu je obdobná jako u ostatních podmínek a svojí konstrukcí tato podmínka nijak nevybočuje z rámce použitého při konstrukci ostatních nepochybně kumulativně daných podmínek. Ze systematického výkladu soudu tedy vyplývá, že pokud mají být naplněny podmínky obsažené v § 4 nařízení vlády, nesmí být s žádným nájemcem uzavřena smlouva na dobu delší dvou let, a to bez ohledu na eventuelní vlastnické či jiné vztahy k jiným bytům, bytovým domům či rodinným domům. S tímto závěrem ostatně koresponduje i výše citované ustanovení článku III. bod 6. Smlouvy, kde žalobce jako příjemce dotace zavázal, že nájemní smlouvy k vybudovaným bytům bude zásadně uzavírat s příjmově vymezenými osobami dle ustanovení § 2 písm. f) nařízení vlády, a to na dobu určitou v délce nejvýše dvou let s možností opakovaného prodloužení. Z výše uvedeného tedy dle soudu vyplývá, že věta druhá ustanovení § 4 písm. h) nařízení vlády se vztahuje pouze na případné prodloužení nájemní smlouvy. Dle soudu tedy ze systematického výkladu vyplývá, že podmínka obsažená pod písm. g) citovaného ustanovení musí být naplněna i v případě, že je nově uzavírána nájemní smlouva na dobu nejdéle dvou let. Tomu odpovídá i závěr, že případné uzavření nájemní smlouvy i na dobu kratší dvou let s osobou, která není příjmově vymezenou osobou nebo která je vlastníkem vlastního domu či bytu nebo jí svědčí právo odpovídající věcnému břemeni užívání nemovitostí k bydlení, je porušením podmínek stanovených § 4 nařízení vlády.

Soud rovněž přistoupil k výkladu předmětné normy z hlediska teleologického, tedy z hlediska smyslu a účelu nařízení vlády. Účelem předmětné normy je stanovení podmínek pro použití prostředků Státního fondu rozvoje bydlení ke krytí části nákladů spojených s výstavbou bytů pro příjmově vymezené osoby. Tímto dotačním programem se stát snaží podpořit nárůst kapacity nájemního bydlení (zejména malometrážních bytů) s regulovaným nájemným určeného pro osoby s podprůměrnými příjmy, které nemohou uspokojit svoji potřebu bydlení prostřednictvím vlastního bytu, domu či práva odpovídajícího věcnému břemeni. Dle názoru soudu smyslem výjimky obsažené ve větě druhé § 4 písm. h) nařízení vlády není otevřít možnost uzavření smluv o nájmu bytů vybudovaných s použitím dotace na dobu maximálně dvou let i osobám, které nejsou příjmově vymezenými ve smyslu § 2 písm.

f) nařízení vlády nebo mají vlastní dům či byt nebo jim svědčí právo odpovídající věcnému břemeni užívání nemovitostí k bydlení. Smyslem uvedené výjimky ve vztahu k otázce udržení nároku na dotaci je umožnit příjemci dotace nenutit osoby, které v době uzavření původní nájemní smlouvy na dobu určitou splňovaly všechny podmínky včetně výše příjmů a skutečnosti, že nemají vlastní byt či dům a nesvědčí jim právo odpovídající věcnému břemeni užívání nemovitosti k bydlení, aby vynaložily po uplynutí v původní nájemní smlouvě stanovené doby nemalé finanční náklady na změnu bydliště v případě, že se těmto osobám zvýšily jejich příjmy či tyto osoby získaly vlastní dům, byt či právo odpovídající věcnému břemeni užívání. Projevuje se zde s ohledem na význam bydlení v životě člověka preference udržení stability nájemního vztahu. Na tomto místě však soud poznamenává, že na prodloužení nájmu není právní nárok a zda k prodloužení dojde, záleží čistě na úvaze pronajímatele. Dle názoru soudu tedy i z teleologického výkladu předmětného ustanovení vyplývá, že výjimka obsažená ve větě druhé ustanovení § 4 písm. h) nařízení vlády se vztahuje pouze na případy prodloužení již stávající nájemní smlouvy.

Vzhledem k výše uvedenému dospěl soud k závěru, že ze strany žalobkyně skutečně došlo k porušení rozpočtové kázně tím, že uzavřela nájemní smlouvy k bytům postaveným za využití dotace s osobami, které byly v době uzavření nájemní smlouvy vlastníky bytu či domu nebo v jejich prospěch svědčilo právo odpovídající věcnému břemeni užívání nemovitosti k bydlení (případně vlastnické právo či právo odpovídající věcnému břemeni svědčilo ve prospěch osob ze společné domácnosti osoby uzavírající nájemní smlouvu). S ohledem na výše uvedené dospěl soud k závěru, že s přihlédnutím k výkladu systematickému a teleologickému je třeba konstatovat, že žalovaný se přiklonil ke správnému výkladu předmětného ustanovení § 4 písm. h) nařízení vlády, kdežto žalobkyně při svém výkladu zcela pominula úvahy o systematické předmětného ustanovení a významu předmětné úpravy a sledovala toliko jeden z možných jazykových výkladů, čímž nadřadila formu nad obsah. Dle soudu tedy správní orgány nepochybily, pokud vyměřily žalobkyni z tohoto důvodu předmětný odvod.

V ustanovení § 44a odst. 7 zák. č. 218/2000 Sb., o pravidlech hospodaření s rozpočtovými prostředky České republiky a obcí v České republice, je mimo jiné uvedeno, že za prodlení s odvodem za porušení rozpočtové kázně je porušitel rozpočtové kázně povinen zaplatit penále ve výši 1 promile z částky odvodu za každý den prodlení, nejvýše však do výše tohoto odvodu.

Platební výměry, kterými bylo daňovému subjektu sděleno penále, mají význam pouze deklaratorní. Finanční úřad jimi pouze oznamuje, jaké penále vzniklo v souvislosti s neoprávněným použitím prostředků státního fondu. Žalobkyně napadala zákonnost rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání proti platebnímu výměru sdělujícímu penále pouze z důvodu, že nedošlo k porušení rozpočtové kázně. Vzhledem k tomu, že soud shledal v daném případě porušení rozpočtové kázně ze strany žalobkyně, správce daně zcela oprávněně přikročil k vydání vedle platebního výměru na odvod do státního rozpočtu za porušení rozpočtové kázně i k vydání platebního výměru na penále.

Žalobkyně žádným způsobem nenapadala výši sděleného penále ani způsob jeho výpočtu. Proto se soud těmito otázkami nezabýval.

S ohledem na výše uvedené soud shledal jedinou žalobní námitku žalobkyně jako nedůvodnou a proto žalobu ve smyslu § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Současně v souladu s ust. § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. ve výroku ad II. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobkyně neměla ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 24. července 2012

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D., v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Gabriela Oulická